

Arrest

nr. 202 200 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat EL KHOURY, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Awaz Khel uit het district Baraki Barak, gelegen in de provincie Logar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft geen school gelopen in Afghanistan. In 1378 (1999), toen u ongeveer 17 jaar oud was, werd u door de Taliban gerekruteerd. Grote stammen, zoals de uwe, dienden vijftig rekruten aan te leveren die gedurende drie maanden in dienst zouden blijven. De naam van uw vader werd geloot. Vanwege de hoge leeftijd van uw vader en omdat uw oudere broer zich in Iran bevond meldde u zich aan.

Omdat u nog minderjarig was werd u niet naar het front gestuurd. Naast voedsel en goederen voor de Taliban verzamelen in Logar diende u ook de bewoners te bespioneren en gevangenen te bewaken. Nadat u meerderjarig werd ging u niet meer alleen naar de dorpen om voedsel te verzamelen maar patrouilleerde u ook in de omgeving. Op het einde van het jaar 1378 (begin 2000) bent u voor de taliban naar de regio Zazi in het district Ahmad Khail van de provincie Paktia gegaan. U bleef daar tot eind 1380 - begin 1381. U verhuisde opnieuw naar Logar na de inval van de Amerikanen. Van 1380 (2002) tot 1384 (2005-2006) was u actief voor de taliban in uw provincie van herkomst. U verbleef afwisselend in het dorp Awzokh in het district Charkh en het dorp Sejawand van het district Baraki Barak. U arresteerde mensen die voor de overheid werkten, deelde dreigbrieven uit, viel NGO's of overheidsinstanties aan, stak brandstoftankers in brand in Salar Wardak en controleerde of er op bruiloften geen muziek werd gespeeld. In de maand saur van het jaar 1384 (21.04.2005-20.05.2005) heeft u samen met vier andere talibanmilitanten K.M., een burger, gearresteerd en onthoofd omdat hij ervan verdacht werd samen te werken met de Amerikanen. Vier maanden later, in mirzan 1384 (23.09.2005-22.10.2005) heeft u Afghanistan verlaten. U reisde door Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België.

Op 28 oktober 2009 melde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende u een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u zowel de Afghaanse overheid als de taliban, de familie van K.M. en de bevolking uit uw regio vreest. Op 26 maart 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten (26 quater). Op 22 december 2010 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 26 september 2012 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. In het arrest van 22 februari 2013 vernietigde de RvV de uitsluitingsbeslissing van het CGVS. Op 30 augustus 2013 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot uitsluiting van de Vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 februari 2014 vernietigde de RvV de tweede beslissing tot uitsluiting van het CGVS.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat er weliswaar ernstige vragen gesteld kunnen worden betreffende uw verklaringen over de periode van uw toetreding tot de taliban, de periode van uw vertrek uit de taliban en de aanleiding tot uw vertrek uit deze groepering maar dat u verder aannemelijke, coherente en voldoende gedetailleerde verklaringen aflegde met betrekking tot uw activiteiten als talibanstrijder tussen het jaar 1378 en het jaar 1384 in de Perzische kalender (PK). Tevens maakt u aannemelijk dat u een gegronde vrees heeft vervolgd te worden door de Taliban en verwanten van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit informatie dat verscheidene voormalige talibanstrijders en hun families werden belaagd door opstandelingen met dodelijke wraakacties en intimidatie. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten blijkt verder dat u openlijk optrad in naam van de Taliban en dat u verantwoordelijk was voor arrestaties van mensen die voor de Afghaanse overheid werkten, u dreigbrieven uitdeelde, NGO's aanviel en op bruiloften controleerde of er geen muziek werd gespeeld. In de Afghaanse context, waarin bloedwraak een onderdeel uitmaakt van het gewoonterecht, kan op basis van deze activiteiten redelijkerwijze worden aangenomen dat u, na het verlies van de bescherming van de Taliban tegen wraakacties, het risico loopt te worden gevisieerd door familieleden van de slachtoffers die u in het kader van uw publieke activiteiten maakte.

Bescherming tegen wraakacties door de Taliban vanwege de Afghaanse overheden blijkt niet vanzelfsprekend. Niet alleen blijkt de overheid niet in staat om de veiligheid van voormalige Talibanstrijders via het reïntegratieprogramma te garanderen, volgens informatie van het CGVS worden steeds meer low-level Taliban opgesloten en blootgesteld aan martelpraktijken en blijken zij een makkelijk doelwit voor pesterijen en afpersing van de ANSF. Vanwege bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Afghaanse overheid, de Taliban en de familieleden van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie in het huidige Afghanistan heeft aangetoond.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) en (b) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond.

Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof.

Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

In het kader van het onderzoek van dit dossier dient eveneens te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (b) van de Vluchtelingenconventie vermelde uitsluitingsgrond. Deze bepaalt immers dat de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten land van toevlucht, voordat hij tot dit land is toegelaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw rekrutering door de Taliban in jaar 1378 van de Perzische kalender (21.03.1999 – 20.03.2000 GK) actief was in het districtscentrum van Logar onder leiding van mullah Q.. Vanaf eind 1378 tot eind 1380, begin 1381 was u samen met clangenoten uit Logar, waaronder mullah Q., voor de taliban actief in het district Lija Ahmadkhel in de provincie Paktia (cgvs 21.12.2011, p.12-13 en cgvs 16.07.2012, p.3 en cgvs 23.11.2016, p.8). Na het offensief van het Amerikaanse leger in Paktia verhuisde u samen met mullah Q. opnieuw naar Logar (cgvs 16.07.2012, p.3). Van eind 1380, begin 1381 (2002), tot het jaar 1384 in de Perzische kalender (2005-2006) was u actief voor de taliban in de districten Baraki Barak en Charkh in uw provincie van herkomst (cgvs 21.12.2011, p.6).

Aangaande uw activiteiten in de provincie Logar in het jaar 1378 van de Perzische kalender verklaart u dat u voor de Taliban voedsel en goederen in het districtscentrum inzamelde. U stelt verder dat u ook bewoners bespioneerde. Ten slotte verklaart u dat u bewoners arresteerde en gevangenen bewaakte en ondervroeg. U stelt hierover dat u de gevangenen folterde opdat zij hun misdaden zouden bekennen. Tevens verklaart u dat u stenen gooide naar gevangenen die in containers vastgehouden werden om u ervan te verzekeren dat zij nog leefden. Vanaf u meerderjarig was ging u niet meer naar de dorpen om voedsel te verzamelen maar patrouilleerde u ook in de omgeving. U bleef gevangenen bewaken (cgvs 21.12.2011, p.16-17).

Na uw overplaatsing eind 1378 PK naar het district Laji Ahmadkhel in de provincie Paktia onder leiding van mullah Q. ontving u een wapen en kreeg u de toestemming dit te gebruiken (cgvs 23.11.2016, p.8). U was verantwoordelijk voor de voedselbevoorrading en het bewaken en ondervragen van de gedetineerden (cgvs 16.07.2012, p.3). Over deze laatste taak verklaart u dat u gevangenen, waaronder voormalige mujahedincommandanten, martelde omdat u te weten wilde komen waar zij hun wapens stockeerden. Zo folterde u een Hezb-i-Islami commandant, W.J., gedurende drie dagen met een elektriciteitskabel. Toen u hem nadien verplichtte te wandelen, was hij hier niet toe in staat, zo ernstig waren de verwondingen op zijn voetzolen (cgvs 23.11.2016, p.13). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u ook dat u gevangenen folterde met behulp van het elektrisch ontstekingsmechanisme van een raketlanceerder (cgvs 21.12.2011, p.21).

Na uw terugkeer naar Logar eind 1380, begin 1381 PK was de eerste actie die u uitvoerde de verstoring van een huwelijksplechtigheid (cgvs 16.07.2012, p.3). Ook tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u dat u geregeld huwelijksfeesten ging verstoren (cgvs 21.12.2011, p.16). Wanneer het CGVS informeert naar een situatie waarbij iemand door u of uw groepering bedreigd werd haalt u één van dergelijke verstoringen van huwelijksfeesten aan en verklaart u dat u de bruidegom "mee naar buiten nam". Dat u geen beschaafde discussie met de echtelieden en hun familie voerde kan afgeleid worden uit uw verklaring dat uw talibangroep een week later aangevallen werd, waarbij u stelt te vermoeden dat dit een vergeldingsactie van de familie van één van de gehuwden betrof (cgvs 16.07.2012, p.7). Op het einde van het eerste gehoor voor het CGVS gaf u toe dat u de genodigden van huwelijksfeesten waar muziek werd gespeeld fysiek mishandelde (cgvs 21.12.2011, p.21).

Daarnaast stelde u dat u samen met uw medetalibanstrijders in Logar mensen bedreigde en arresteerde die voor de overheid werkten (cgvs 16.07.2012, p.3-4 en 6 en cgvs 23.11.2016, p.14). Over de burgers die hun werkzaamheden voor de overheid niet staakten verklaart u dat zij ontvoerd of gedood werden (cgvs 16.07.2012, p.7). U haalt het voorbeeld aan van M.J. uit Shah Mazar aan wiens familie u persoonlijk een dreigbrief afgaf en die later door de taliban gedood werd (cgvs 16.07.2012, p.5-6).

Verder verklaart u dat u NGO's aanviel en dat de taliban buitenlandse ingenieurs of lokale medewerkers van NGO's probeerde ontvoeren (cgvs 16.07.2012, p.6). Later tijdens dit gehoor verklaart u dat uw groep vooral de buitenlandse en lokale ingenieurs van deze organisaties ontvoerde in ruil voor losgeld of de vrijlating van een medetalib (cgvs 16.07.2012, p.9). In de herfst van 2002 zou u samen met de andere leden van uw talibangroep een vrachtwagenkonvooi hebben aangevallen in de provincie Wardak. U stelt dat de chauffeurs aan de talibangroep van maulawi S. uit Tangi Wardak werden overhandigd en niet te weten wat er met uw gevangenen gebeurde (cgvs 21.12.2011, p.16-17 en cgvs 16.07.2012, p.7). Tot slot verklaart u in de maand saur van het jaar 1384 (21.04.2005-20.05.2005) samen met vier andere talibanmilitanten K.M., een mullah die voor de taliban werkte, gearresteerd en onthoofd te hebben omdat hij ervan verdacht werd samen te spannen met de Amerikanen (cgvs 21.12.2011, p. 17 en 20-21 en cgvs 16.07.2012, p.4-5 en 11 en cgvs 23.11.2016, p.16).

Tijdens uw eerste twee gehoren voor het CGVS verklaarde u dat u in het jaar 1378 van de Perzische kalender (21.03.1999-20.03.2000 GK) via een lotingssysteem verplicht ingelijfd werd bij de taliban en bijgevolg niet kon voorzien in welke omgeving u terecht kwam (cgvs 21.12.2011, p.16 en cgvs 16.07.2012, p. 10). In het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus stelt u hierover dat de inwoners van uw dorp geen keuze hadden dan mee te werken met de taliban, zo niet riskeerden zij ernstige gevolgen en zelfs om te worden vermoord. Verder verklaart u dat u niet op vrijwillige wijze actief werd binnen de taliban en dat indien u geweigerd zou hebben dit ernstige gevolgen zou hebben gehad voor uw persoon en voor uw familie. Deze beweringen kunnen echter niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor de door u gepleegde misdrijven.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende de aanleiding tot en/of de periode van uw rekrutering ernstige vragen oproepen. Tijdens uw eerste gehoor kaderde u het verplicht lotingssysteem in uw regio in de nederlaag van de taliban in het noorden van Afghanistan (cgvs 21.12.2011, p.16). Tijdens uw derde gehoor preciseert u dit verder en stelt u dat de taliban toen verslagen was in Mazar-e-Sharif en rekruten nodig had (cgvs 23.11.2016, p.4). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de taliban op 30 mei 1997 werd verslagen in Mazar-e-Sharif, de stad die ze slechts enkele dagen daarvoor veroverd hadden op de troepen van de Afghaanse krijgshoofd R.D.. Bij deze gevechten werden 3000 talibanstrijders gedood. Er kan dan ook aangenomen worden dat de taliban in de maanden volgend op de val van Mazar versterking zochten. Rond juli 1998 had de taliban zijn vroegere slagkracht reeds hervonden en controleerde de gebieden ten noorden van Herat. In augustus 1998, ongeveer een half jaar voor uw beweerde periode van rekrutering had de taliban opnieuw de controle over Mazar. De groepering behield de controle over het noorden van Afghanistan van augustus 1998 tot de val van het regime in 2001. De vaststelling dat u de gedwongen rekrutering binnen uw stam in uw regio in het jaar 1378 (21.03.1999-20.03.2000) uitdrukkelijk verbindt aan de val van Mazar-e-Sharif meer dan anderhalf jaar eerder roept dan ook ernstige vragen op. Het doet vermoeden dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op de periode en de omstandigheden van uw toetreding tot de taliban.

Wat er ook van zij, uit uw overige verklaringen voor het CGVS blijkt geenszins een gedwongen rekrutering door de taliban. Wanneer het CGVS in het kader van uw eerste en tweede gehoor informeerde of u op het moment van inlijving bij de taliban wilde gaan stelde u dat u van het geluid van fluitende kogels hield en dat u zich graag bij de taliban aansloot omdat u dan zonder beperking vuurwapens kon gebruiken (cgvs 21.12.2011, p.21). In het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus stelde u voor de RvV echter dat u tot de taliban diende toe te treden omdat u in geval van weigering niet enkel ernstige repercussies voor uw familie vreesde maar zelfs vreesde gedood te worden.

Wanneer u tijdens het derde gehoor voor het CGVS de mogelijkheid krijgt deze wending in uw relaas toe te lichten ondersteunen uw verklaringen geenszins de dwang tot toetreding die u voor de RvV aanhaalde. Wanneer het CGVS informeert of u geen vrijstelling kon bekomen vanwege uw familiale situatie stelt u uitdrukkelijk dat er weliswaar een grote sociale druk was om tot de taliban toe te treden maar dat dit geen verplichting was. U vult daarbij aan dat in geval van een weigering tot toetreding stamgenoten u zouden uitlachen of dat de stamleden niet naar de begrafenis van een dienstweigeraar zouden komen. U verklaart verder dat indien men niet toetrad of de afkoopsom niet betaalde men bepaalde rechten binnen de stam zou verliezen, waarbij u als voorbeeld het recht op een deel bij de verdeling van land binnen de stam geeft (cgvs 23.11.2016, p.4 en 6). Uit uw verklaringen blijkt geenszins een onmiddellijke doodsb bedreiging of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstige lichamelijk letsel in uwen hoofde indien u de vraag tot toetreding tot de taliban geweigerd zou hebben. Aan uw beweringen voor de RvV hieromtrent in het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 augustus 2013 dat kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

In het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus verklaart u tevens dat het onmogelijk was de taliban te verlaten gedurende de jaren dat u er deel van uitmaakte en dat, gezien het levensgevaar verbonden aan het verlaten van de taliban, u nooit op ernstige wijze overwoog dit te doen. U stelt verder dat er geen enkele mogelijkheid was te ontsnappen en dat u pas op het moment van de arrestatie van mullah Q. een gelegenheid zag om dezelfde dag nog te ontsnappen (arrest RvV nr. X van 28 februari 2014, p.5). Tevens verklaart u dat u steeds onderworpen was aan de surveillance en het wantrouwen van de andere leden van de leider van de groep, die u nooit alleen lieten, uit vrees dat u de groep zou verlaten (arrest RvV nr. X van 28 februari 2014, p.5). Ook hier dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het CGVS doorheen uw asielprocedure niet stroken met het beeld dat u ophing in het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer het CGVS tijdens het eerste gehoor informeerde waarom u Afghanistan in 2005 verliet verklaart u dat u gewond raakte aan uw benen, dat u de situatie moe werd, dat u angst had om gedood te worden, dat er minder vertrouwen tussen jullie was en dat uw moeder hertrouwde (cgvs 21.12.2011, p.16). Wanneer het Commissariaatgeneraal informeerde of u er voor de onthoofding van K.M. ooit aan dacht de Taliban te verlaten antwoordt u ontkennend en vult u aan dat u na het incident angst had omdat u vermoedt dat hij onschuldig was (cgvs 21.12.2011, p.21). Tijdens het tweede gehoor stelt u eveneens dat u stopte omdat u niemand in de familie had die voor u zorgde, u beschermde (cgvs 16.07.2012, p.8). Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of heeft proberen te onttrekken aan de acties van de Taliban.

Uit uw verklaringen tijdens het derde gehoor voor het CGVS blijkt duidelijk dat u vrijwillig de keuze maakte bij de groepering te blijven. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aanvang van het gehoor verklaart dat u slechts tot drie maanden dienst verplicht werd via het lotingssysteem (cgvs 23.11.2016, p.3). Even later stelt u dat ook de afkoopsom slechts gedurende drie maanden betaald diende te worden (cgvs 23.11.2016, p.5). Hoewel u verklaart dat de verplichte dienst slechts drie maanden bedroeg dient te worden vastgesteld dat u stelt gedurende vijf jaar actief te zijn geweest bij de taliban. Even later verklaart u ook dat de talibanleden die na dit lotingssysteem toetraden dit op vrijwillige basis deden (cgvs 23.11.2016, p.8). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat leden die wel via het lotingssysteem gerekruteerd werden en na het aflopen van de verplichte periode in dienst bleven, dit eveneens op vrijwillige basis deden.

Het levensgevaar dat u in het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 augustus 2013 verbond aan het verlaten van de taliban valt niet af te leiden uit uw overige verklaringen tijdens uw derde gehoor. Wanneer het CGVS informeert hoe lang u in de provincie Paktia verbleef stelt u dat u er langer dan drie maanden verbleef, waarbij u verwijst naar de drie maanden durende verplichte dienst. U vult daarbij aan dat u het een leuke periode vond en er meer dan anderhalf jaar bleef (cgvs 23.11.2016, p.7). U verklaart verder dat alle talibanleden in Paktia op vrijdag verlof hadden, iedereen de volle bewegingsvrijheid had en vrij kon reizen (cgvs 23.11.2016, p.8 en 10). Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat indien u werkelijk de taliban wenste te verlaten tijdens deze periode u eenvoudigweg kon vertrekken. Wanneer het CGVS u er op wijst dat veel leden de taliban verlieten na de val van het regime en u vraagt waarom u dit niet deed, blijkt uit uw antwoord evenmin enige vorm van dwang. U stelt dat u toen dacht dat een extra jaar niet zoveel zou uitmaken (cgvs 23.11.2016, p.13). U vult daarbij aan dat in uw beslissing om nog een jaar langer bij de taliban te blijven de overweging meespeelde dat de taliban mogelijk terug aan de macht kon komen en dat u daarom de groepering niet verliet (cgvs 23.11.2016, p.14). Over uw periode bij de taliban in Logar tussen eind 1380, begin 1381 en 1384 PK stelt u ook dat jullie volledige bewegingsvrijheid hadden en konden gaan en staan waar jullie wilden. U verklaart verder dat u uw moeder in het dorp Sejawand bezocht. U verklaart weliswaar dat u niet op uw eentje rondwandelde uit angst, maar verbindt deze angst niet aan de taliban of uw medestrijders maar wel aan uw dorps- en streekgenoten die u konden bespioneren in opdracht van de Afghaanse overheid. Ook wat betreft uw verblijf in Logar tussen 1381 en 1384 PK dient uit uw verklaringen afgeleid te worden dat indien u werkelijk de taliban wenste te verlaten tijdens deze periode u eenvoudigweg kon vertrekken.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u doorheen uw asielprocedure uw vertrek uit de taliban verbindt aan de arrestatie van uw commandant, mullah Q.. Uw verklaringen betreffende zijn arrestatie overtuigen echter geheel niet. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat mullah Q. net voor uw vertrek uit Afghanistan gearresteerd werd, in de maand mirzan van het jaar 1384 (cgvs 21.12.2011, p.16). Ook in het kader van uw beroep tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 augustus 2013 verklaarde u dat uw ontsnapping dezelfde dag plaats had als de arrestatie van mullah Q. (Arrest RvV X van 28 februari 2014, p.5).

Wanneer het CGVS tijdens het derde gehoor terugkomt op de arrestatie van mullah Q. stelt u plots niet meer te weten in welk jaar hij werd gearresteerd. Uiteindelijk stelt u dat mullah Q. twee jaar voor uw vertrek uit de taliban werd gearresteerd, in het jaar 1382 of 1383. En waar u voorheen uw ontsnapping verbond aan zijn arrestatie verklaart u tijdens het derde gehoor dat hij slechts één of twee nachten werd vastgehouden en daarna opnieuw de leiding nam van uw groep (cgvs 23.11.2016, p.14-16). Daarbij kan nog opgemerkt worden dat u tijdens uw eerste gehoor kennis bleek te hebben over het door de Tsjechische overheid geleide Provincial Reconstruction Team (PRT) te Logar (cgvs 21.12.2011, p.13-14) dat pas vanaf 2008 operationeel was, terwijl u verklaart in 2005 Afghanistan te hebben verlaten. Eveneens blijkt u op de hoogte te zijn van de aanval door de taliban op de radiozender Istiqlal in Logar die in 2006 plaats had (cgvs 21.12.2011, p.15 en cgvs 16.07.2012, p.11). Waar het CGVS uw activiteiten voor de taliban in Paktia en Logar an sich niet in twijfel trekt, moet wel worden vastgesteld dat u bijzonder weinig geloofwaardige verklaringen aflegt betreffende de periode waarin u zich aansloot en betreffende de periode waarin u de taliban verliet. Het doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op de periode van uw toetreding, het moment van uw vertrek, de duur van uw activiteiten voor de taliban en de aanleiding tot uw vertrek. Aan uw bewering dat een weigering tot toetreding of een beslissing tot uittreding bij de taliban ernstige persoonlijke gevolgen gehad zou hebben kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Al evenmin kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u enige dwang ervaarde of persoonlijke bezwaren had bij het uitvoeren van uw taken voor de taliban of dat u zich aan deze taken probeerde te onttrekken. Wanneer het CGVS informeert of u ooit problemen had met uw taken in Paktia antwoordt u indirect op de vraag door te vertellen over de wijze waarop u gevangen martelde. U geeft niet aan enig bezwaar tegen deze praktijken te hebben gehad, maar verklaart wel dat u angst had dat uw slachtoffers u later zouden herkennen. U stelt eveneens dat u geregeld vrijwillig gevangen folterde om op deze manier uw verplichte wachtdiensten 's nachts te ontlopen (cgvs 23.11.2016, p.13). Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor vraagt of u ooit enig bezwaar had tegen regels binnen de taliban of taken die u opgelegd kreeg antwoordt u ontkenkend. U stelt dat u er niet over nadacht, en enkel om uzelf en uw eigen situatie bekommerd was (cgvs 23.11.2016, p.16). De vaststelling dat u minstens van 1999 tot en met 2005, dus ook na de val van het regime, actief was bij de taliban zonder dat er sprake was van enige dwang en dat u verklaart nooit morele bezwaren te hebben gehad tegenover de ideologie, de werkwijze van de taliban of uw persoonlijke taken duidt op een vrijwillige deelname aan de mensenrechtenschendingen begaan door de taliban. Het toont ook aan dat u zich met de daden van de taliban vereenzelvigde en dat u dezelfde doelen huldigde en doet zodoende grondig afbreuk aan uw verschoningsgronden.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1, par. F(a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig niet-politiek misdrijf. U stelt immers dat u op de 15de van de maand saur van het jaar 1384 PK K.M., een lokale mullah, bij zijn arm vasthield en op de grond duwde ten einde zijn onthoofding te vergemakkelijken (cgvs 21.12.2011, p.20-21). U verklaart weliswaar dat deze persoon onthoofd omdat hij ervan verdacht werd samen te werken met de Amerikaanse troepen, gezien dit misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel omwille van het extreem gewelddadig karakter ervan, dient het te worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf. Uit uw verklaringen aangaande dit incident blijkt geenszins sprake van dwang ten aanzien van u of morele bezwaren in uwen hoofde. U verklaart dat u op het moment van zijn onthoofding de gevolgen voor de familie van de man niet in overweging nam en enkel aan uzelf en uw eigen situatie dacht (cgvs 21.12.2011, p.20-21 en cgvs 23.11.2016, p.16-17).

Niettegenstaande het feit dat art.1, F(a) en (b) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4 (a) en (b) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikelen 48/3, 48/5, 55/2, 55/4, § 1, a) en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist niet dat hij de daden heeft gepleegd die hem worden verweten en stelt dat hij enorm veel spijt heeft over wat hij heeft gedaan in die periode van zijn leven. Hij benadrukt dat hij nooit zelf het initiatief nam om die daden te stellen en dat hij altijd op bevel van de taliban heeft gehandeld, hetgeen volgens hem niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Hij meent tevens dat niet wordt betwist dat er geen ruimte was voor discussie over de strategie van de taliban, vooral niet voor hem zelf, die één van de laagste in rang was en geen beslissingsbevoegdheid had.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker vrij gekozen heeft voor aansluiting bij de taliban, voert verzoeker aan dat dit geen exacte weergave is van wat er is gebeurd en wat hij heeft verklaard op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij stelt dat er inderdaad geen fysieke dwang werd uitgeoefend op hem, maar dat zijn ouders hadden beslist dat hij zich zou aansluiten bij de taliban, *"als een dienst die stevig verwacht wordt van de familie"*. Hij wijst erop dat hij toen minderjarig was en de keuzes van zijn familie niet in vraag kon stellen. Gezien zijn leeftijd, kon hij onmogelijk inschatten wat die aansluiting betekende op het vlak van mensenrechtenschendingen, zo meent verzoeker. Volgens hem zijn zijn verklaringen over zijn rekrutering constant en gelijklopend doorheen de drie gehoren, ondanks de jaren die ertussen zijn verlopen. Hij meent ook dat zijn verklaringen heel gedetailleerd zijn. Hij voert aan dat het onmogelijk was om zich te onttrekken aan de wil van zijn ouders om zich aan te sluiten. Hij wijst erop dat in de Afghaanse context de sociale druk van de stam en de familie niet zomaar kan worden genegeerd en dat iemands leven daar werkelijk van afhangt. Hij stelt te hebben aangegeven dat niemand niet durfde toe te treden en benadrukt dat de taliban in die periode aan de macht waren in de regio.

Vervolgens meent verzoeker dat hij zich op geen enkel moment tegenspreekt over de periode van zijn aansluiting en het is voor hem niet duidelijk waarom dit ernstige vragen oproept. Hij stelt dat in augustus 1998, een half jaar voor zijn rekrutering, de taliban Mazar-e-Sharif compleet heeft veroverd, dat er nieuwe doden waren door deze laatste aanval op Mazar-e-Sharif en dat de taliban daarom opnieuw heeft gerekruteerd om de controle over Mazar-e-Sharif te kunnen behouden. Hij meent dat hij nooit heeft aangegeven dat hij zich onmiddellijk na de val heeft aangesloten, maar dat het voor hem duidelijk was *"dat ze menskrachten kwijt waren door deze nieuwe verovering en daarom rekruten nodig hadden"*. Hij stelt dat de toenmalige talibanleden geen loon ontvingen, waardoor het niet zo gemakkelijk was om mensen te rekruteren zonder die dwang op de stammen. Hij meent *"Dat er enkele onduidelijkheden vergeven moeten worden aan verzoeker gezien hij toen heel jong was, er sindsdien veel tijd en traumatiserende gebeurtenissen zijn geweest in zijn leven en dat hij al zeven jaar in België was op het moment van zijn laatste gehoor"*. Hij wijst erop dat hij altijd heel eerlijk is geweest en al zijn handelingen, ook de ergste, heeft aangegeven. Hij meent *"Dat had verzoeker de asielinstanties willen misleiden, dan had hij zijn relaas totaal anders kunnen formuleren om niet uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus"*. Verzoeker voert aan dat in de Afghaanse context op dat moment aan hem niet kan worden verweten dat hij heeft gekozen voor zijn eigen fysieke integriteit en zijn leven omdat, indien hij zou hebben geweigerd, zou dit ernstige gevolgen hebben gehad voor hemzelf en zijn familie. Hij wijst erop dat hij in Afghanistan geen onderwijs heeft genoten en meent dat rekening moet worden gehouden met de afwezigheid van enige opleiding in zijn hoofde. Hij stelt dat hij bovenal een zeer grote angst had voor de taliban, waarbij hij was ingelijfd, omdat hij zeer goed wist tot wat ze in staat waren ten aanzien van mensen die hen niet genegen waren. Hij meent dat uit de omstandigheden waarin hij begon deel uit te maken van een talibanmilitie niet kan worden afgeleid dat hij dit in volkomen vrijheid en met de uitdrukkelijke bedoeling om deel te nemen aan misdrijven zou hebben gedaan, hetgeen helemaal niet het geval is, aldus verzoeker, gezien zijn minderjarigheid, zijn gebrek aan opleiding en het feit dat hij onder dwang stond om deel uit te maken van de taliban.

Wat betreft het verlaten van de taliban, stelt verzoeker dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen twee periodes: *“de periode na de drie maanden, waarna verzoeker zijn plicht had vervuld voor de stam en de periode na de val van de Taliban”*. Verzoeker merkt op dat de in de bestreden beslissing beschreven opdrachten die hij uitvoerde voor de taliban en die leidden tot zijn uitsluiting, niet de opdrachten zijn die hij uitvoerde in de periode na de *“verplichte”* drie maanden, maar van de periode na de val van de taliban. Verder benadrukt verzoeker dat hij in de eerste drie maanden in een rustige regio verbleef en *“enkel voedsel kwam halen in de dorpen en briefjes wisselen”*. Hij stelt dat mensen ook vrijwillig voedsel gaven omdat een groot deel van de lokale bevolking de taliban steunde, als mede-Pashtounen, terwijl de provinciegouverneur toen Dari sprak en de meerderheid van de bevolking Pashtoun is. Hij herhaalt dat hij nooit naar school is geweest en heel beïnvloedbaar was en dat hij geen idee had waarin hij verwickeld was. Hij stelt dat het idee heerste dat hij iets goeds aan het doen was en dat hij door de taliban te helpen ook zijn gemeenschap zou helpen. Vervolgens stelt verzoeker dat hij pas een tijd na de *“verplichte”* periode van drie maanden ergere opdrachten kreeg van de taliban. Hij voert aan dat hij de grens tussen wat voor hem aanvaardbaar was en wat niet, niet duidelijk heeft zien aankomen en dat hij te laat heeft beseft wat hij aan het doen was. Daartegen was het te gevaarlijk geworden om te vertrekken. Hij stelt dat hij vandaag de eerste is om de daden van de taliban te veroordelen, maar dat hij toen te jong was, onopgeleid en te geïndoctrineerd om dat te kunnen beseffen. Hij wijst erop dat hij nochtans duidelijk gevoelig bleef en het niet langer aankon om 's nachts te bewaken omdat hij 's nachts een kind heeft zien ontploffen op een mijn.

Aangaande de periode na de val van de taliban, benadrukt verzoeker dat zijn stam de taliban ook toen nog steunde. Hij stelt dat hij bang was dat hij door de overheden zou worden gearresteerd als hij bij de taliban zou vertrekken. Het feit dat er wel ex-talibanleden zijn die toen de taliban hebben verlaten, wijzig volgens hem niets aan de vaststelling dat ze meestal werden mishandeld door de overheid of werden gedood door ofwel de families van slachtoffers, ofwel de taliban. Hij wijst erop dat de val van de taliban zo snel ging dat het eerste waar hij aan dacht was hoe zichzelf te beschermen. Hij was ervan overtuigd dat de taliban snel de macht zouden heroveren en dat de situatie weer zoals vroeger zou worden. Hij wijst erop dat hij daarenboven sinds zijn 17 jaar bij dezelfde groep was en dat dit zijn leven was geworden. Hij herhaalt dat hij zeer beïnvloedbaar was. Hij wijst erop dat het gevaar van het vertrekken bij de taliban in de bestreden beslissing wordt benadrukt en *“Dat de bestreden beslissing dus duidelijk maakt dat, indien men de Taliban verlaat, men zich blootstelt aan meervoudige vervolgingen: zowel door de Taliban als door verwanten van de slachtoffers; Dat de bestreden beslissing eveneens benadrukt dat er geen bescherming bestaat in Afghanistan tegen deze vormen van vervolgingen”*. Hij meent dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is door enerzijds te oordelen dat verzoeker zijn leven riskeert in Afghanistan als voormalig lid van de taliban en anderzijds te stellen dat hij zonder problemen de taliban kon verlaten en zijn leven kon verderzetten. Hij meent dat hij duidelijk heeft verklaard waarom het voor hem niet mogelijk was om te vluchten en citeert uit het gehoorverslag. Hij stelt dat hij *“vanaf die periode”* een manier zocht om veilig te kunnen vluchten, hetgeen hem pas lukte toen mullah Q. werd gearresteerd. Verder stelt verzoeker *“Dat gelet op dit levensgevaar verbonden aan het verlaten van de Taliban de eisen nooit echt op ernstige wijze heeft overwogen om de Taliban te verlaten; Dat echter een keerpunt is gekomen op het moment dat één jongen van zijn Taliban groep, I. werd gedood, omdat die zich begon te verzetten tegen hetgeen hem werd opgedragen; Dat I. degene is die de burger, K.M. heeft moeten doden en na dit incident wilde I. niet meer verder samen werken met de Taliban, zodat hij werd gedood; Dat dit een grote shock is geweest voor de eiser, niet alleen omdat hij I. kende, maar ook omdat hij ook niet akkoord was met wat hen was opgedragen en hij werd geconfronteerd met de gevolgen van het verzet van I.; Dat verzoeker zich inderdaad niet echt verzet heeft tegen de daden van de Taliban, dat hij niet durfde, zelf innerlijk, zich te verzetten tegen wat ouderen zeiden”*. Hij wijst er tevens op dat hij zich constant in een oorlogssituatie bevond in Afghanistan en op geen enkele wijze buiten de taliban bescherming kon krijgen tegen represailles. Volgens hem kon men enkel vertrekken als men zeker was dat men onmiddellijk Afghanistan kon verlaten. Hij stelt dat hij tijd en maturiteit nodig had en vooral een opportuiniteit om die beslissing te nemen.

Aangaande de omstandigheden van zijn vertrek uit Afghanistan, wijst verzoeker erop dat hij zich tijdens de eerste twee gehoren niet heeft tegengesproken over de arrestatie van mullah Q.. Hij stelt dat hij is gevlucht toen mullah Q. juist werd gearresteerd, maar dat hij heeft gehoord dat mullah Q. erin is geslaagd te ontsnappen onderweg naar de gevangenis van Kabul. Hij meent dat de evenementen bij het derde gehoor een beetje warrig zijn geworden, gezien de sindsdien verlopen tijdsspanne. Hij begrijpt vandaag absoluut niet waarom hij tijdens zijn laatste gehoor heeft gezegd dat hij twee jaar na de arrestatie van mullah Q. is vertrokken. Hij stelt *“dat hij in een keer heel veel heeft moeten vertellen en niet meer zo aandachtig was”* en *“dat het geen correcte informatie was”*. Hij benadrukt nogmaals dat hij gedurende de arrestatie van mullah Q. is gevlucht.

Betreffende de aanslag tegen radiozender Istiqal meent verzoeker dat het om een eerdere aanslag gaat, die minder belangrijk was dan die van 2006. Hij wijst erop dat de radio regelmatig werd gevisieerd door aanslagen. Ook meent hij dat er een misverstand is omtrent zijn verklaringen over de PRT en hij voert aan *“dat in 2008 verzoekers vingerafdrukken afgenomen werden in Griekenland, en in 2007 in Turkije; dat het CGVS niet kan betwisten dat verzoeker in Griekenland was in 2008”*.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij enkel deed wat hem werd opgedragen en dat hij niet uit vrije wil bij de taliban was gegaan. Hij stelt tevens dat hij nooit een belangrijke functie had bij de taliban en dat hij nooit beslissingsbevoegdheid heeft gehad. Hij meent dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij moeite had met wat hem werd opgedragen te doen met K.M. omdat hij vreesde dat het om een onschuldige persoon ging, waaruit hij afleidt dat hij niet akkoord ging met het veroorzaken van letsel en kwaad aan onschuldige personen. Dat hij hield van het geluid van kogels en dat hij graag bij de taliban ging omdat hij daar wapens kon gebruiken, betekent volgens hem niet dat hij zelf op individuele wijze de bedoeling had om misdrijven te plegen. Hij stelt dat hij na zijn toetreding volledig geïndoctrineerd geraakte door de taliban. Hij herhaalt dat hij enkel heeft gehandeld met het oog op het behoud van zijn eigen leven en fysieke integriteit, hetgeen een mensenrecht is, aldus verzoeker, zodat hem niet kan worden verweten alles in het werk te hebben gesteld om zijn leven en fysieke integriteit en die van zijn familie te beveiligen. Onder verwijzing naar een nota van UNHCR stelt verzoeker dat voor de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 de individuele aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid moet worden aangetoond en dat hiervoor de graad van persoonlijke, geïnformeerde en intentionele betrokkenheid van de persoon in de criminele handeling op zorgvuldige wijze moet worden vastgesteld. Hij wijst erop dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 een zeer hoge bewijsstandaard aanhoudt om aan te tonen dat een individu bepaalde handelingen heeft begaan of heeft deelgenomen in het begaan van dergelijke handelingen. Hij verwijst nogmaals naar de voormelde nota van UNHCR. Onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR voert verzoeker aan dat ook moet worden rekening gehouden met de omstandigheid of men vrijwillig lid is geworden van een bepaalde groep die betrokken is in onwettig geweld en ook of de persoon zelf in staat is om op betekenisvolle wijze de activiteiten van de groep te beïnvloeden. Vervolgens stelt verzoeker *“Dat in het geval van de eiser, hij niet in staat was om op determinerende wijze de activiteiten van de groep te beïnvloeden en hij had zelf geen sterke individuele positie in de groep, gezien hij een eenvoudig lid was, dat steeds onderworpen was aan de surveillantie en het wantrouwen van de andere leden en van de leider van de groep; Dat de eiser, zoals reeds gezegd niet vrijwillig bij de Taliban is gegaan en dat hij dus nooit een zeer belangrijke rol heeft gespeeld in de groep maar geen enkele andere mogelijkheid zag dan bij deze groep te blijven, om zij eigen leven veilig te stellen; Dat gelet op deze elementen er geen vermoeden kan zijn van aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid met betrekking tot de daden waaraan de eiser zijn medewerking heeft (moeten) verlenen, zodat zijn individuele verantwoordelijkheid niet kan worden weerhouden met betrekking tot deze daden, gezien de dwang waaraan hij onderhevig was en de doodsangst waarmee hij werd geconfronteerd”*. Hij wijst erop dat volgens UNHCR de criminele verantwoordelijkheid niet aanwezig kan zijn wanneer er bijvoorbeeld sprake is van onvolwassenheid, zoals in het geval van kinderen. Hij stelt dat UNHCR van oordeel is dat rekening moet worden gehouden met andere verzachtende omstandigheden, zoals de leeftijd, maar ook de bedoeling om dood of ernstige schade te vermijden voor zichzelf of familieleden. Verzoeker verwijst ook naar de *“Backgroundnote van het UNHCR betreffende de uitsluitingsclausule van 4 september 2003”* en stelt dat wanneer er sprake is van dwang, dient te worden nagegaan of er redelijkerwijze kan worden verwacht dat het individu dat hij op eenvoudige wijze afstand zou kunnen doen van zijn lidmaatschap en dat de gevolgen van de desertie en de voorzienbaarheid van het feit dat men onder druk zou worden gezet om dergelijke handelingen te plegen ook in aanmerking moeten worden genomen. Hij wijst er verder op dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat er sprake moet zijn van *“wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan”*. Ook wijst hij erop dat artikel 31, 1°, d) van het Statuut van Rome vereist dat dwang voortvloeit uit een onmiddellijke doodsbedreiging voor de persoon of een andere persoon of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichamelijk letsel en dat de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, mits hij niet de bedoeling heeft een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. Hij stelt nogmaals dat hij werd gedwongen om deel uit te maken van de taliban en dat hij zeer goed op de hoogte was van de gevolgen die zouden zijn verbonden aan het verlaten van de taliban indien zij hem daarna zouden onderscheppen. Hij stelt *“Dat de eiser, door deel uit te maken van deze Taliban groepering, duidelijk heeft kunnen meemaken tot wat de leden van de groepering in staat zijn en dat hij daarom ook zeer goed het risico voor zijn eigen leven kon inschatten”*. Hij herhaalt dat hij werd geconfronteerd met het lot van talibanmilitanten die zich verzetten tegen de aan hen opgedragen taken, daar I. werd vermoord. Hij meent dat moet worden aanvaard dat hij handelde onder onweerstaanbare dwang, die moet worden aanvaard als verschoningsgrond.

Verzoeker stelt verder nog *“Dat verzoeker meent dat er in zijn geval geen vermoeden kan zijn van aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid met betrekking tot de daden waaraan hij zijn medewerking heeft (moeten) verlenen, zodat zijn individuele verantwoordelijkheid niet kan weerhouden worden met betrekking tot deze daden, gezien de dwang waaraan hij onderhevig was en de doodsangst waarmee hij werd geconfronteerd; Dat die doodsangst als gegrond werd bevonden door het CGVS gezien het risico dat in de bestreden beslissing zelf vermeld wordt in geval van terugkeer naar Afghanistan; [...] Dat verzoeker niet wetens en willens heeft deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag waardoor artikel 55/2 Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden in casu; Dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zo jong was, geïndoctrineerd door de Taliban, ongeschoold was en enkel dacht aan zijn eigen leven te redden; [...] Dat de achtergrondnota van het UNHCR inderdaad stelt dat de graad van betrokkenheid van de desbetreffende persoon zorgvuldig moet geanalyseerd worden in elke zaak, dat het feit dat daden een weerzinwekkende en buitensporige aard hebben plaatsgevonden dit aspect niet mogen overschaduwen [...]; Dat ook de graad van persoonlijke, wetende (knowing) en intentionele betrokkenheid van de persoon in de criminele handeling op zorgvuldige wijze moet worden beoordeeld; dat in het geval een persoon een geldig verweer heeft, zal uitsluiting niet van toepassing zijn [...]”*.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier rapporten (stukken 3-6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker diende op 28 oktober 2009 onderhavige asielaanvraag in. Op 24 september 2012 besliste de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij 's Raads arrest nummer X van 22 februari 2013 werd de voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 24 september 2012 vernietigd en werd de zaak teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 30 augustus 2013 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij 's Raads arrest nummer X van 28 februari 2014 werd de voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 30 augustus 2014 vernietigd en werd de zaak teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de bestreden beslissing van 17 mei 2017 besluit de commissaris-generaal opnieuw tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal acht het in deze beslissing vooreerst aannemelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de families van zijn slachtoffers, ten aanzien van de taliban en ten aanzien van de Afghaanse overheid. De commissaris-generaal meent evenwel dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 1, F, (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat, gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de beschikbare informatie in het administratief dossier, kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft voor de families van zijn slachtoffers, voor de taliban die hij verliet en voor de Afghaanse overheid:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat er weliswaar ernstige vragen gesteld kunnen worden betreffende uw verklaringen over de periode van uw toetreding tot de taliban, de periode van uw

vertrek uit de taliban en de aanleiding tot uw vertrek uit deze groepering maar dat u verder aannemelijke, coherente en voldoende gedetailleerde verklaringen aflegde met betrekking tot uw activiteiten als talibanstrijder tussen het jaar 1378 en het jaar 1384 in de Perzische kalender (PK). Tevens maakt u aannemelijk dat u een gegronde vrees heeft vervolgd te worden door de Taliban en verwanten van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit informatie dat verscheidene voormalige talibanstrijders en hun families werden belaagd door opstandelingen met dodelijke wraakacties en intimidatie. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten blijkt verder dat u openlijk optrad in naam van de Taliban en dat u verantwoordelijk was voor arrestaties van mensen die voor de Afghaanse overheid werkten, u dreigbrieven uitdeelde, NGO's aanviel en op bruiloften controleerde of er geen muziek werd gespeeld. In de Afghaanse context, waarin bloedwraak een onderdeel uitmaakt van het gewoonterecht, kan op basis van deze activiteiten redelijkerwijze worden aangenomen dat u, na het verlies van de bescherming van de Taliban tegen wraakacties, het risico loopt te worden gevisieerd door familieleden van de slachtoffers die u in het kader van uw publieke activiteiten maakte.

Bescherming tegen wraakacties door de Taliban vanwege de Afghaanse overheden blijkt niet vanzelfsprekend. Niet alleen blijkt de overheid niet in staat om de veiligheid van voormalige Talibanstrijders via het reïntegratieprogramma te garanderen, volgens informatie van het CGVS worden steeds meer low-level Taliban opgesloten en blootgesteld aan martelpraktijken en blijken zij een makkelijk doelwit voor pesterijen en afpersing van de ANSF. Vanwege bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Afghaanse overheid, de Taliban en de familieleden van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie in het huidige Afghanistan heeft aangetoond."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motieven en bevestigt hij dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn jarenlange lidmaatschap van de taliban en zijn diverse functies, taken en verantwoordelijkheden, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Voormeld artikel 55/2 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, dat aanvangt als volgt: "*The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...] ('De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...])*" eigen vertaling).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier, dient te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees*", 2003, nr.18).

Inzake de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr.10).

In casu kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid onder meer verstaan wordt:

"... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij,

gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen krachtens voormeld artikel deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Met inachtneming van voormelde bepalingen dient te worden nagegaan of verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan de instandhouding van het repressieve karakter van het bewind van de taliban.

Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan (UNHCR, *ibid.*, nr.34). Artikel 1, F voorziet immers in “*ernstige redenen (...) om te veronderstellen*”.

Indien verzoeker nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit daarenboven geenszins aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt; dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw rekrutering door de Taliban in jaar 1378 van de Perzische kalender (21.03.1999 – 20.03.2000 GK) actief was in het districtscentrum van Logar onder leiding van mullah Q.. Vanaf eind 1378 tot eind 1380, begin 1381 was u samen met clangenoten uit Logar, waaronder mullah Q., voor de taliban actief in het district Lija Ahmadkhel in de provincie Paktia (cgvs 21.12.2011, p.12-13 en cgvs 16.07.2012, p.3 en cgvs 23.11.2016, p.8). Na het offensief van het Amerikaanse leger in Paktia verhuisde u samen met mullah Q. opnieuw naar Logar (cgvs 16.07.2012, p.3). Van eind 1380, begin 1381 (2002), tot het jaar 1384 in de Perzische kalender (2005-2006) was u actief voor de taliban in de districten Baraki Barak en Charkh in uw provincie van herkomst (cgvs 21.12.2011, p.6).

Aangaande uw activiteiten in de provincie Logar in het jaar 1378 van de Perzische kalender verklaart u dat u voor de Taliban voedsel en goederen in het districtscentrum inzamelde. U stelt verder dat u ook bewoners bespioneerde. Ten slotte verklaart u dat u bewoners arresteerde en gevangenen bewaakte en ondervroeg. U stelt hierover dat u de gevangenen folterde opdat zij hun misdaden zouden bekennen. Tevens verklaart u dat u stenen gooide naar gevangenen die in containers vastgehouden werden om u ervan te verzekeren dat zij nog leefden. Vanaf u meerderjarig was ging u niet meer naar de dorpen om voedsel te verzamelen maar patrouilleerde u ook in de omgeving. U bleef gevangenen bewaken (cgvs 21.12.2011, p.16-17).

Na uw overplaatsing eind 1378 PK naar het district Laji Ahmadkhel in de provincie Paktia onder leiding van mullah Q. ontving u een wapen en kreeg u de toestemming dit te gebruiken (cgvs 23.11.2016, p.8). U was verantwoordelijk voor de voedselbevoorrading en het bewaken en ondervragen van de gedetineerden (cgvs 16.07.2012, p.3). Over deze laatste taak verklaart u dat u gevangenen, waaronder voormalige mujahedincommandanten, martelde omdat u te weten wilde komen waar zij hun wapens stockeerden. Zo folterde u een Hezb-i-Islami commandant, W.J., gedurende drie dagen met een elektriciteitskabel. Toen u hem nadien verplichtte te wandelen, was hij hier niet toe in staat, zo ernstig waren de verwondingen op zijn voetzolen (cgvs 23.11.2016, p.13). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u ook dat u gevangenen folterde met behulp van het elektrisch ontstekingsmechanisme van een raketlanceerder (cgvs 21.12.2011, p.21).

Na uw terugkeer naar Logar eind 1380, begin 1381 PK was de eerste actie die u uitvoerde de verstoring van een huwelijksplechtigheid (cgvs 16.07.2012, p.3). Ook tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS

verklaarde u dat u geregeld huwelijksfeesten ging verstoren (cgvs 21.12.2011, p.16). Wanneer het CGVS informeert naar een situatie waarbij iemand door u of uw groepering bedreigd werd haalt u één van dergelijke verstoringen van huwelijksfeesten aan en verklaart u dat u de bruidegom "mee naar buiten nam". Dat u geen beschaafde discussie met de echtelieden en hun familie voerde kan afgeleid worden uit uw verklaring dat uw talibangroep een week later aangevallen werd, waarbij u stelt te vermoeden dat dit een vergeldingsactie van de familie van één van de gehuwden betrof (cgvs 16.07.2012, p.7). Op het einde van het eerste gehoor voor het CGVS gaf u toe dat u de genodigden van huwelijksfeesten waar muziek werd gespeeld fysiek mishandelde (cgvs 21.12.2011, p.21).

Daarnaast stelde u dat u samen met uw medetalibanstrijders in Logar mensen bedreigde en arresteerde die voor de overheid werkten (cgvs 16.07.2012, p.3-4 en 6 en cgvs 23.11.2016, p.14). Over de burgers die hun werkzaamheden voor de overheid niet staakten verklaart u dat zij ontvoerd of gedood werden (cgvs 16.07.2012, p.7). U haalt het voorbeeld aan van M.J. uit Shah Mazar aan wiens familie u persoonlijk een dreigbrief afgaf en die later door de taliban gedood werd (cgvs 16.07.2012, p.5-6). Verder verklaart u dat u NGO's aanviel en dat de taliban buitenlandse ingenieurs of lokale medewerkers van NGO's probeerde ontvoeren (cgvs 16.07.2012, p.6). Later tijdens dit gehoor verklaart u dat uw groep vooral de buitenlandse en lokale ingenieurs van deze organisaties ontvoerde in ruil voor losgeld of de vrijlating van een medetalib (cgvs 16.07.2012, p.9). In de herfst van 2002 zou u samen met de andere leden van uw talibangroep een vrachtwagenkonvooi hebben aangevallen in de provincie Wardak. U stelt dat de chauffeurs aan de talibangroep van maulawi S. uit Tangi Wardak werden overhandigd en niet te weten wat er met uw gevangenen gebeurde (cgvs 21.12.2011, p.16-17 en cgvs 16.07.2012, p.7). Tot slot verklaart u in de maand saur van het jaar 1384 (21.04.2005-20.05.2005) samen met vier andere talibanmilitanten K.M., een mullah die voor de taliban werkte, gearresteerd en onthoofd te hebben omdat hij ervan verdacht werd samen te spannen met de Amerikanen (cgvs 21.12.2011, p. 17 en 20-21 en cgvs 16.07.2012, p.4-5 en 11 en cgvs 23.11.2016, p.16)."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze vaststellingen. Integendeel, hij bevestigt zijn activiteiten bij de taliban zoals hiervoor weergegeven.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de hiervoor geciteerde motieven in de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat kan worden aangenomen dat verzoeker daden heeft gesteld zoals bedoeld in artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. In onderhavig verzoekschrift houdt verzoeker evenwel voor dat hij deze daden niet wetens en willens heeft gesteld, en meer bepaald dat hij ertoe werd gedwongen toe te treden tot de taliban en er nadien ook niet zomaar weer kon vertrekken. Hierin kan hij evenwel niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gehandeld heeft onder invloed van een onweerstaanbare dwang waaraan hij niet kon ontsnappen.

Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft over de periode en de omstandigheden waarin hij tot de taliban toetrad:

"Tijdens uw eerste twee gehoren voor het CGVS verklaarde u dat u in het jaar 1378 van de Perzische kalender (21.03.1999-20.03.2000 GK) via een lotingssysteem verplicht ingelijfd werd bij de taliban en bijgevolg niet kon voorzien in welke omgeving u terecht kwam (cgvs 21.12.2011, p.16 en cgvs 16.07.2012, p. 10). In het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus stelt u hierover dat de inwoners van uw dorp geen keuze hadden dan mee te werken met de taliban, zo niet riskeerden zij ernstige gevolgen en zelfs om te worden vermoord. Verder verklaart u dat u niet op vrijwillige wijze actief werd binnen de taliban en dat indien u geweigerd zou hebben dit ernstige gevolgen zou hebben gehad voor uw persoon en voor uw familie. Deze beweringen kunnen echter niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor de door u gepleegde misdrijven.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende de aanleiding tot en/of de periode van uw rekrutering ernstige vragen oproepen. Tijdens uw eerste gehoor kaderde u het verplicht lotingssysteem in uw regio in de nederlaag van de taliban in het noorden van Afghanistan (cgvs 21.12.2011, p.16). Tijdens uw derde gehoor preciseert u dit verder en stelt u dat de taliban toen verslagen was in Mazar-e-Sharif en rekruten nodig had (cgvs 23.11.2016, p.4). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de taliban op 30 mei 1997 werd verslagen in Mazar-e-Sharif, de stad die ze slechts enkele dagen daarvoor veroverd hadden op de troepen van de Afghaanse krijgshoofd R.D.. Bij deze gevechten werden 3000 talibanstrijders gedood. Er kan dan ook aangenomen worden dat de taliban in de maanden volgend op de val van Mazar versterking zochten.

Rond juli 1998 had de taliban zijn vroegere slagkracht reeds hervonden en controleerde de gebieden ten noorden van Herat. In augustus 1998, ongeveer een half jaar voor uw beweerde periode van rekrutering had de taliban opnieuw de controle over Mazar. De groepering behield de controle over

het noorden van Afghanistan van augustus 1998 tot de val van het regime in 2001. De vaststelling dat u de gedwongen rekrutering binnen uw stam in uw regio in het jaar 1378 (21.03.1999-20.03.2000) uitdrukkelijk verbindt aan de val van Mazar-e- Sharif meer dan anderhalf jaar eerder roept dan ook ernstige vragen op. Het doet vermoeden dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op de periode en de omstandigheden van uw toetreding tot de taliban."

In onderhavig verzoekschrift beweert verzoeker dat de taliban na de herovering van Mazar-e-Sharif opnieuw rekruten nodig hadden omdat er bij deze herovering nieuwe doden waren gevallen. Tevens stelt hij dat de toenmalige talibanleden geen loon ontvingen, zodat het niet gemakkelijk was voor de taliban om mensen te rekruteren zonder dwang op de stammen uit te oefenen. Verzoeker brengt echter geen enkel stuk bij ter staving van zijn beweringen of waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist zou zijn. Het betreft dan ook slechts een blote bewering. Overigens dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn derde gehoor wel degelijk verklaarde dat de taliban rekruten nodig had omdat ze in Mazar-e-Sharif waren verslagen: *"De reden was dat de taliban toen verslagen was in Mazar-e-Sharif. En ze hadden mensen nodig."* (gehoorverslag CGVS 23 november 2016 (hierna: gehoor III), p. 4). Het feit dat verzoeker doorheen zijn verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook doorheen zijn verschillende verzoekschriften ingediend in het kader van onderhavige asielpcedure uiteenlopende verklaringen aflegde over de periode en de omstandigheden van zijn toetreding tot de taliban, is een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweringen met betrekking tot het gedwongen karakter van zijn toetreding. Dat het hier zou gaan om *"enkele onduidelijkheden"* zoals hij beweert in onderhavig verzoekschrift (p. 11), kan geenszins worden aangenomen daar verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Het tijdsverloop sindsdien en zijn verblijf in België doen aan het voorgaande geen afbreuk. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat de gebeurtenissen in verzoekers geheugen staan gegrift en dat hij er ook na het verloop van een aantal jaren coherente en juiste verklaringen over kan afleggen, *quod non*.

Vervolgens beschouwt de commissaris-generaal op correcte en pertinente wijze dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werd gedwongen tot de taliban toe te treden:

"Wat er ook van zij, uit uw overige verklaringen voor het CGVS blijkt geenszins een gedwongen rekrutering door de taliban. Wanneer het CGVS in het kader van uw eerste en tweede gehoor informeerde of u op het moment van inlijving bij de taliban wilde gaan stelde u dat u van het geluid van fluitende kogels hield en dat u zich graag bij de taliban aansloot omdat u dan zonder beperking vuurwapens kon gebruiken (cgvs 21.12.2011, p.21). In het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus stelde u voor de RvV echter dat u tot de taliban diende toe te treden omdat u in geval van weigering niet enkel ernstige repercussies voor uw familie vreesde maar zelfs vreesde gedood te worden.

Wanneer u tijdens het derde gehoor voor het CGVS de mogelijkheid krijgt deze wending in uw relaas toe te lichten ondersteunen uw verklaringen geenszins de dwang tot toetreding die u voor de RvV aanhaalde. Wanneer het CGVS informeert of u geen vrijstelling kon bekomen vanwege uw familiale situatie stelt u uitdrukkelijk dat er weliswaar een grote sociale druk was om tot de taliban toe te treden maar dat dit geen verplichting was. U vult daarbij aan dat in geval van een weigering tot toetreding stamgenoten u zouden uitlachen of dat de stamleden niet naar de begrafenis van een dienstweigeraar zouden komen. U verklaart verder dat indien men niet toetrad of de afkoopsom niet betaalde men bepaalde rechten binnen de stam zou verliezen, waarbij u als voorbeeld het recht op een deel bij de verdeling van land binnen de stam geeft (cgvs 23.11.2016, p.4 en 6). Uit uw verklaringen blijkt geenszins een onmiddellijke doodsb bedreiging of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstige lichamelijk letsel in uwen hoofde indien u de vraag tot toetreding tot de taliban geweigerd zou hebben. Aan uw beweringen voor de RvV hieromtrent in het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 augustus 2013 dat kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht."

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er geenszins in deze motivering te weerleggen. Integendeel, zijn verklaringen in onderhavig verzoekschrift zijn op verschillende punten tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het gehoor van 23 november 2016 en doen dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden onweerstaanbare dwang om tot de taliban toe te treden.

Zo beaamt verzoeker in zijn verzoekschrift eerst dat er op hem geen fysieke dwang werd uitgeoefend om toe te treden tot de taliban maar dat zijn ouders hadden beslist dat hij diende toe te treden (verzoekschrift, p. 9), doch zowel in zijn verzoekschrift tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van 30 augustus 2013 als verderop in onderhavig verzoekschrift (p. 12, 20 en 24) beweert verzoeker dat zijn

leven en fysieke integriteit én deze van zijn familie in gevaar waren indien hij zou weigeren tot de taliban toe te treden. Beide beweringen zijn niet met elkaar verzoenbaar. Uit de verschillende gehoorverslagen blijkt overigens evenmin dat verzoekers leven in gevaar zou zijn geweest als hij niet tot de taliban toetrad zoals hij nu plotsklaps in zijn verzoekschrift beweert.

Hoe dan ook, verzoekers bewering dat hij als minderjarige ten tijde van zijn toetreding onder druk stond van zijn ouders, de stam en de Afghaanse samenleving, kan evenmin als afdoende verklaring worden aangenomen. Immers, verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor van 23 november 2016 dat een verplichte “dienst” bij de taliban slechts drie maanden duurde, terwijl verzoeker gedurende jaren bij de taliban is gebleven (zie ook *infra*). In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat hij als minderjarige niet kon weerstaan aan de druk van zijn familie en de rest van zijn omgeving, toont het feit dat hij na het verstrijken van deze periode van drie maanden nog vele jaren bij de taliban actief bleef, aan dat hij wel degelijk wetens en willens lid was van deze organisatie. Dit klemt des te meer daar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zeer goed wist tot wat de taliban in staat waren (verzoekschrift, p. 12). Gelet op de activiteiten van de taliban voorafgaand aan zijn toetreding (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ook op het moment van zijn toetreding reeds kennis had van de daden van de taliban. Het loutere feit dat verzoeker geen opleiding had genoten, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De ideologie van de taliban en de brutale werkwijze die daarmee gepaard ging was immers een algemeen bekend gegeven in Afghanistan. Waar verzoeker stelt dat zijn verklaring dat hij hield van het geluid van kogels en dat hij graag bij de taliban ging omdat hij er wapens kon gebruiken niet betekent dat hij zelf op individuele wijze de bedoeling had om misdrijven te plegen, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Dat verzoeker verklaart te houden van het geluid van kogels en dat hij graag bij de taliban ging omdat hij er wapens kon gebruiken, duidt wel degelijk op een gewelddadige ingesteldheid. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelf verklaarde op de hoogte te zijn van de reputatie van de taliban (verzoekschrift, p. 12), zodat hij niet kan volhouden dat hij in deze omstandigheden bij toetreding niet de bedoeling zou hebben gehad om zelf misdrijven te plegen, hetgeen overigens blijkt uit de onthoofding van een burger waaraan hij wetens en willens heeft deelgenomen alsook het uit vrije wil folteren van gevangenen in Paktia.

Verder dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing ook over de beweerde onmogelijkheid in verzoekers hoofde om de taliban te verlaten terecht wordt gemotiveerd als volgt:

“In het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus verklaart u tevens dat het onmogelijk was de taliban te verlaten gedurende de jaren dat u er deel van uitmaakte en dat, gezien het levensgevaar verbonden aan het verlaten van de taliban, u nooit op ernstige wijze overwoog dit te doen. U stelt verder dat er geen enkele mogelijkheid was te ontsnappen en dat u pas op het moment van de arrestatie van mullah Q. een gelegenheid zag om dezelfde dag nog te ontsnappen (arrest RvV nr. X van 28 februari 2014, p.5). Tevens verklaart u dat u steeds onderworpen was aan de surveillance en het wantrouwen van de andere leden van de leider van de groep, die u nooit alleen lieten, uit vrees dat u de groep zou verlaten (arrest RvV nr. X van 28 februari 2014, p.5). Ook hier dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het CGVS doorheen uw asielprocedure niet stroken met het beeld dat u ophing in het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer het CGVS tijdens het eerste gehoor informeerde waarom u Afghanistan in 2005 verliet verklaart u dat u gewond raakte aan uw benen, dat u de situatie moe werd, dat u angst had om gedood te worden, dat er minder vertrouwen tussen jullie was en dat uw moeder hertrouwde (cgvs 21.12.2011, p.16). Wanneer het Commissariaatgeneraal informeerde of u er voor de onthoofding van K.M. ooit aan dacht de Taliban te verlaten antwoordt u ontkennend en vult u aan dat u na het incident angst had omdat u vermoedt dat hij onschuldig was (cgvs 21.12.2011, p.21). Tijdens het tweede gehoor stelt u eveneens dat u stopte omdat u niemand in de familie had die voor u zorgde, u beschermde (cgvs 16.07.2012, p.8). Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of heeft proberen te onttrekken aan de acties van de Taliban.

Uit uw verklaringen tijdens het derde gehoor voor het CGVS blijkt duidelijk dat u vrijwillig de keuze maakte bij de groepering te blijven. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aanvang van het gehoor verklaart dat u slechts tot drie maanden dienst verplicht werd via het lotingssysteem (cgvs 23.11.2016, p.3).

Even later stelt u dat ook de afkoopsom slechts gedurende drie maanden betaald diende te worden (cgvs 23.11.2016, p.5). Hoewel u verklaart dat de verplichte dienst slechts drie maanden bedroeg dient te worden vastgesteld dat u stelt gedurende vijf jaar actief te zijn geweest bij de taliban. Even later verklaart u ook dat de talibanleden die na dit lotingssysteem toetraden dit op vrijwillige basis deden

(cgvs 23.11.2016, p.8). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat leden die wel via het lotingsstelsel gerekruteerd werden en na het aflopen van de verplichte periode in dienst bleven, dit eveneens op vrijwillige basis deden.

Het levensgevaar dat u in het kader van uw beroep tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 augustus 2013 verbond aan het verlaten van de taliban valt niet af te leiden uit uw overige verklaringen tijdens uw derde gehoor. Wanneer het CGVS informeert hoe lang u in de provincie Paktia verbleef stelt u dat u er langer dan drie maanden verbleef, waarbij u verwijst naar de drie maanden durende verplichte dienst. U vult daarbij aan dat u het een leuke periode vond en er meer dan anderhalf jaar bleef (cgvs 23.11.2016, p.7). U verklaart verder dat alle talibanleden in Paktia op vrijdag verlof hadden, iedereen de volle bewegingsvrijheid had en vrij kon reizen (cgvs 23.11.2016, p.8 en 10). Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat indien u werkelijk de taliban wenste te verlaten tijdens deze periode u eenvoudigweg kon vertrekken. Wanneer het CGVS u er op wijst dat veel leden de taliban verlieten na de val van het regime en u vraagt waarom u dit niet deed, blijkt uit uw antwoord evenmin enige vorm van dwang. U stelt dat u toen dacht dat een extra jaar niet zoveel zou uitmaken (cgvs 23.11.2016, p.13). U vult daarbij aan dat in uw beslissing om nog een jaar langer bij de taliban te blijven de overweging meespeelde dat de taliban mogelijk terug aan de macht kon komen en dat u daarom de groepering niet verliet (cgvs 23.11.2016, p.14). Over uw periode bij de taliban in Logar tussen eind 1380, begin 1381 en 1384 PK stelt u ook dat jullie volledige bewegingsvrijheid hadden en konden gaan en staan waar jullie wilden. U verklaart verder dat u uw moeder in het dorp Sejawand bezocht. U verklaart weliswaar dat u niet op uw eentje rondwandelde uit angst, maar verbindt deze angst niet aan de taliban of uw medestrijders maar wel aan uw dorps- en streekgenoten die u konden bespioneren in opdracht van de Afghaanse overheid. Ook wat betreft uw verblijf in Logar tussen 1381 en 1384 PK dient uit uw verklaringen afgeleid te worden dat indien u werkelijk de taliban wenste te verlaten tijdens deze periode u eenvoudigweg kon vertrekken.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u doorheen uw asielprocedure uw vertrek uit de taliban verbindt aan de arrestatie van uw commandant, mullah Q.. Uw verklaringen betreffende zijn arrestatie overtuigen echter geheel niet. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat mullah Q. net voor uw vertrek uit Afghanistan gearresteerd werd, in de maand mirzan van het jaar 1384 (cgvs 21.12.2011, p.16). Ook in het kader van uw beroep tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 augustus 2013 verklaarde u dat uw ontsnapping dezelfde dag plaats had als de arrestatie van mullah Q. (Arrest RvV X van 28 februari 2014, p.5). Wanneer het CGVS tijdens het derde gehoor terugkomt op de arrestatie van mullah Q. stelt u plots niet meer te weten in welk jaar hij werd gearresteerd. Uiteindelijk stelt u dat mullah Q. twee jaar voor uw vertrek uit de taliban werd gearresteerd, in het jaar 1382 of 1383. En waar u voorheen uw ontsnapping verbond aan zijn arrestatie verklaart u tijdens het derde gehoor dat hij slechts één of twee nachten werd vastgehouden en daarna opnieuw de leiding nam van uw groep (cgvs 23.11.2016, p.14-16)."

Opnieuw blijkt dat verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift tegen de tweede beslissing tot uitsluiting van 30 augustus 2013 en in onderhavig verzoekschrift niet verzoenbaar zijn met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor van 23 november 2016. Het onderscheid dat verzoeker maakt in onderhavig verzoekschrift tussen de periode na het vervullen van de drie maanden verplichte "dienst" enerzijds en de periode na de val van het talibanregime anderzijds, is niet relevant. Uit de hiervoor geciteerde motieven blijkt immers dat verzoeker in beide periodes de kans had de taliban te verlaten. Hoe dan ook dient vastgesteld dat verzoekers uiteenzettingen in onderhavig verzoekschrift opnieuw tegenstrijdig zijn met zijn eerdere verklaringen tijdens zijn gehoren, hetgeen nogmaals de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden verschoningsgrond(en) aantoont. Immers, verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat hij in de eerste drie maanden van zijn lidmaatschap van de taliban "enkel voedsel kwam halen in de dorpen en briefjes wisselen". Nochtans verklaarde hij tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij ook mensen bespioneerde, mensen gevangen nam en mensen sloeg (gehoorverslag CGVS 21 december 2011 (hierna: gehoor I), p. 16). Tevens dient herhaald dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift ook opmerkt dat hij goed wist tot wat de taliban in staat waren. Zijn bewering dat hij het idee had dat hij iets goed deed en dat hij door de taliban te helpen ook dacht zijn gemeenschap te helpen, kan hiermee bezwaarlijk verzoenbaar worden geacht. Waar verzoeker stelt dat hij "duidelijk gevoelig bleef, en het niet langer aankon om 's nachts te bewaken omdat hij een kind heeft zien ontploffen op een mijn, 's nachts", staat haaks op eerdere verklaringen waarbij hij aangaf liever gevangenen te martelen dan de wacht te worden (gehoor III, p. 13).

Waar verzoeker voorhoudt dat hij na de val van het talibanregime de taliban niet kon verlaten omdat hij vreesde door de Afghaanse overheid te worden gearresteerd en te worden gemarteld en/of gedood, dient erop gewezen dat verzoeker uiteindelijk te taliban effectief heeft verlaten en heden in België internationale bescherming vraagt. Dit toont aan dat het voor verzoeker geenszins onmogelijk was om

de taliban te verlaten zonder zijn leven en fysieke integriteit in gevaar te brengen. Hetzelfde geldt voor zijn vrees voor represailles van de taliban. Hoe dan ook, in de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht nog als volgt gesteld: *“Niettegenstaande het feit dat art.1, F(a) en (b) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4 (a) en (b) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen.”*

Bovendien moet erop worden gewezen dat het talibanregime in Afghanistan ten val kwam in 2001-2002, terwijl verzoeker beweert nog tot 2005 bij de taliban te zijn gebleven. Dat de situatie na deze val niet meer werd zoals voorheen, heeft hem er blijkbaar niet van weerhouden toch bij de taliban te blijven. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift dat hij niet kon vertrekken bij de taliban gezien het gevaar hieraan verbonden en dat hij pas na de dood van mede-talib I. begon te zoeken naar een ontsnappingsmethode, waarvoor hij diende te wachten op de opportuniteit van de arrestatie van mullah Q. (verzoekschrift, p. 17-18), staat opnieuw haaks op zijn verklaringen tijdens het gehoor van 23 november 2016 waarbij hij aangaf gedurende zijn verblijf bij de taliban volledige bewegingsvrijheid te hebben. Bovendien blijkt uit de hierboven geciteerde motivering uit de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping en over mullah Q. niet coherent zijn. Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij heeft gezegd dat hij twee jaar na de arrestatie van mullah Q. is vertrokken, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat hij dit heeft verklaard. Dat hij tijdens dit gehoor een beetje warrig was gezien het tijdsverloop sinds de voorgehouden gebeurtenissen, valt niet te rijmen met zijn eerdere bewering waarbij hij op gedetailleerde wijze aangaf hoe hij vreesde voor zijn leven indien hij zou ontsnappen, de dood van I. en het wachten op een opportuniteit. Dat verzoeker heeft gehoord dat mullah Q. erin is geslaagd om te ontsnappen onderweg naar de gevangenis van Kabul, is slechts een blote *post factum*-verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand kwam wegens confrontatie met de bestreden beslissing.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens terecht opgemerkt dat aan verzoekers voorgehouden periode van vertrek bij de taliban kan worden getwijfeld: *“Daarbij kan nog opgemerkt worden dat u tijdens uw eerste gehoor kennis bleek te hebben over het door de Tsjechische overheid geleide Provincial Reconstruction Team (PRT) te Logar (cgvs 21.12.2011, p.13-14) dat pas vanaf 2008 operationeel was, terwijl u verklaart in 2005 Afghanistan te hebben verlaten. Eveneens blijkt u op de hoogte te zijn van de aanval door de taliban op de radiozender Istiqlal in Logar die in 2006 plaats had (cgvs 21.12.2011, p.15 en cgvs 16.07.2012, p.11).”* Verzoeker wijst er weliswaar op dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Turkije in 2007, doch dit laat nog steeds een periode open van twee jaar (tussen 2005 en 2007). Waar verzoeker stelt dat de aanslag die hij vermeldde op het radiostation een eerdere, minder belangrijke aanslag betreft, laat hij na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er een dergelijke eerdere aanslag op dit radiostation heeft plaatsgehad. Hoe dan ook dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker van het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut uit te sluiten.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Al evenmin kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u enige dwang ervaarde of persoonlijke bezwaren had bij het uitvoeren van uw taken voor de taliban of dat u zich aan deze taken probeerde te onttrekken. Wanneer het CGVS informeert of u ooit problemen had met uw taken in Paktia antwoordt u indirect op de vraag door te vertellen over de wijze waarop u gevangen martelde. U geeft niet aan enig bezwaar tegen deze praktijken te hebben gehad, maar verklaart wel dat u angst had dat uw slachtoffers u later zouden herkennen. U stelt eveneens dat u geregeld vrijwillig gevangen folterde om op deze manier uw verplichte wachtdiensten 's nachts te ontlopen (cgvs 23.11.2016, p.13). Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor vraagt of u ooit enig bezwaar had tegen regels binnen de taliban of taken die u opgelegd kreeg antwoordt u ontkennend. U stelt dat u er niet over nadacht, en enkel om uzelf en uw eigen situatie bekommerd was (cgvs 23.11.2016, p.16). De vaststelling dat u minstens van 1999 tot en met 2005, dus ook na de val van het regime, actief was bij de taliban zonder dat er sprake was van enige dwang en dat u verklaart nooit morele bezwaren te hebben gehad tegenover de ideologie, de werkwijze van de taliban of uw persoonlijke taken duidt op een vrijwillige deelname aan de mensenrechtenschendingen begaan door de taliban.

Het toont ook aan dat u zich met de daden van de taliban vereenzelvigde en dat u dezelfde doelen huldigde en doet zodoende grondig afbreuk aan uw verschoningsgronden.”

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat hij enkel deed wat hem werd opgedragen. Nochtans blijkt uit het in zijn verzoekschrift opgenomen citaat uit zijn gehoor van 23 november 2016 dat hij geen bezwaar had tegen het uitvoeren van zijn taken:

“- Had jij ooit bezwaar tegen regels binnen de taliban of zaken die je zelf moest uitvoeren?

Wanneer?

- Toen u in Logar werkte?

Neen, toen dacht ik daar niet aan. Pas toen ik in België aankwam besepte ik dat er een aantal zaken die we deden niet correct waren. [...] (eigen onderlijning) (gehoor III, p. 16).

Dat verzoeker geen beslissingsbevoegdheid had bij de taliban en er een lage rang zou hebben gehad, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat zijn daden en handelingen voor en binnen de taliban hebben bijgedragen aan de mensenrechtenschendingen waaraan de taliban zich schuldig maakt(e). Dat hij dermate geïndoctrineerd zou zijn geraakt, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat hij goed wist tot wat de taliban in staat was. Dat hij steeds onderworpen was aan de toezicht en het wantrouwen van andere leden en van de leider van de groep, valt dan weer niet te rijmen met zijn verklaringen over de bewegingsvrijheid die hij had.

Gezien het voorgaande, oordeelt de commissaris-generaal tot slot terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1, par. F(a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig niet-politiek misdrijf. U stelt immers dat u op de 15de van de maand saur van het jaar 1384 PK K.M., een lokale mullah, bij zijn arm vasthield en op de grond duwde ten einde zijn onthoofding te vergemakkelijken (cgvs 21.12.2011, p.20-21). U verklaart weliswaar dat deze persoon onthoofd omdat hij ervan verdacht werd samen te werken met de Amerikaanse troepen, gezien dit misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel omwille van het extreem gewelddadig karakter ervan, dient het te worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf. Uit uw verklaringen aangaande dit incident blijkt geenszins sprake van dwang ten aanzien van u of morele bezwaren in uw hoofd. U verklaart dat u op het moment van zijn onthoofding de gevolgen voor de familie van de man niet in overweging nam en enkel aan uzelf en uw eigen situatie dacht (cgvs 21.12.2011, p.20-21 en cgvs 23.11.2016, p.16-17).

Niettegenstaande het feit dat art.1, F(a) en (b) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4 (a) en (b) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen.”

De aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten (stukken 3-6) doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Deze rapporten bevatten immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon.

Gelet op het voorgaande zijn er ernstige redenen om te veronderstellen dat verzoeker zich, omwille van zijn substantiële bijdrage aan het regime, de ideologie en de werkwijze van de taliban, schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 1951. Verzoeker dient derhalve overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, (a) van dezelfde wet wordt hij uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER